

AFTONBLADET

1 2 3

Textstorlek:

Teater: Fanny och Alexander

Av Ingmar Bergman, Regi: Stefan Larsson Scenografi: Rufus Didwizus
I rollerna: Marie Göransson, Thomas Hanzon, Livia Millhagen, Jan Malmström, Reine Brynolfsson, m fl Scen: Dramaten, Stora scenen
Speltid: 4 tim

Tanja Lorentzon och Jonas Karlsson som Anja och Gustav Ekdahl i "Fanny och Alexander" på Dramaten.

Foto: SÖREN VILKS

Fanny och Alexander charmigt men utan svärta

Sveper med och charmerar men skakar knappast om

Att Dramatens stora uppsättning av Fanny och Alexander mest vill vara en suggestiv saga känns redan innan ridån går upp: kungen och Silvia glider in i den kungliga logen och premiärpubliken reser sig som en man och hyllar härskarna av sagoriket Sverige. Sedan börjar spelet med att pojken Alexander, fint spelad av Victor Lindblad Poturaj, gluttar genom ridåspringan in på den teater som pågår på scen, där den ekdahlska familjens eget teatersällskap ska spela julspektakel för borgarfamiljen.

Rufus Didwizus scenografi bygger vidare på temat, gjord av kulisser som syns lika mycket bakifrån som framifrån. Vridscenen används hela tiden; matar fram spelplats efter spelplats, scen efter scen, och det hela rör sig i en sorts inomteatral liten låda. En magibox där världar skapas, men där den råa svärtan aldrig riktigt får fäste.

Men genom att göra så mycket teater av denna Fanny och Alexander låter Stefan Larsson, som nu gör sin andra uppsättning av Bergmans berättelse, det bli en alldeles egen skapelse. En helt och hållet scenisk upplevelse, lite rapsodisk ibland men med ett sug som trots allt håller i under de tre och en halv timme exklusive paus som dramat pågår. Det är rytmiskt, vackert, välspelat och välkomponerat. Ibland riktigt roligt, som när Jonas Karlsson pressar alla droppar ynkedom ur sin kåtbocksdirektör Gusten Ekdahl, liten patetisk gosse på ständig jakt efter fitta och alltid lika trumpet förfördelad. Och Marie Göransson fångar med precision det stilla glödande vemod som uppfyller matriarken Helena Ekdahl i soldiset innanför fladdrande gardiner. Men där dramat ska störta ner i mörkret, när barnen slukas av den helvetiska biskopsgården, saknas det som riktigt bränner till. När den unga änkan Emilie lämnar det ekdahlska larmarlivet och gifter in sig i det gråsvarta och livsförnekande och utsätter Fanny och Alexander för sin nye makes sadistiska uppfostrariver så berättas det glimtvis. I vissa scener är det parodiskt skildrat, i andra som en spökhistoria, i åter andra från det utsatta barnets perspektiv, men tättnar aldrig till den klaustrofobiska mardrömsstämning som filmen byggde upp.

Det är en uppsättning som hellre skojar vidare, som knorrar till det ett snäpp för mycket framåt slutet men ändå lever kvar en stund efter att applåderna tonat ut. En hederlig, klassisk teaterupplevelse som sveper med och charmerar men knappast skakar om.

[Jenny Aschenbrenner](#)

Utskriftsdatum: 2013-01-06

Publicerad: 2012-02-13

Webbadress:

<http://www.aftonbladet.se/kultur/teater/article14362585.ab>

Tipsa oss!

MMS & SMS: 71000

Mejla: tipsa@aftonbladet.se

Ring: 08 - 411 11 11

© Aftonbladet